

BUỐM VÀNG BUỐM ĐỎ

Tính tôi rất mau chán. Tôi không thích cái gì được lâu. Vì vậy, một hôm tôi bảo con Tí Hoa:

- Tao không chơi đánh chuyền với mày nữa đâu!
- Sao vậy? - Tí Hoa há hốc mồm.

Tôi nhún vai:

- Trò dở ẹc! Lại là trò con gái! Tao cóc thèm!
- Thế anh thích chơi trò gì? - Tí Hoa dòm tôi lom dom.

Tôi gãi đầu:

- Tao cũng chẳng biết nữa! Nhưng nhất định không phải là trò chơi chuyền!
- Vậy anh với em chơi nhảy dây đi!
- Ừ, trò nhảy dây hay hơn nhiều! - Tôi đồng ý ngay, quên phắt nhảy dây cũng không phải là ... trò con trai.

Con Tí Hoa chắc ngạc nhiên lắm. Nhưng nó không dám bắt bẻ, sợ tôi nổi khùng “tẩy chay” không thèm chơi với nó. Nó chỉ trở mắt nhìn tôi như nhìn một người vừa trốn ra khỏi bệnh viện tâm thần.

Chơi nhảy dây được ba bữa, tôi lại bĩu môi:

- Trò này chán bỏ xừ! Còn dở hơn trò chơi chuyền!

Tí Hoa chưng hửng:

- Sao hôm trước anh bảo trò chơi chuyền dở ẹc?

Tôi hừ mũi:

- Nhưng vẫn hơn trò nhảy dây!

Tí Hoa liếm môi:

- Vậy anh với em chơi chuyền lại đi!
- Đẹp! - Tôi phẩy tay.

Tí Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi rụt rè nói:

- Hay mình chơi ô quan?

Tôi gật gù:

- Ừ, trò này hay đấy!

Tôi và con Tí Hoa liền chạy ra đường lộ nhật sỏi. Rồi ngồi bệt xuống nền sân mát rượi, rợp bóng cát trắng trước hiên nhà nó, tôi vừa nguệch ngoạc kẻ ô vừa gạ:

- Tao với mày chơi ô quan ăn “cóc” nghen?

- Ăn “cóc” hở?

- Ừ.

Tí Hoa thật thà:

- Em đâu có tiền mua!

- Mua gì? - Tới lượt tôi ngạc nhiên.

Tí Hoa vuốt mái tóc ngắn ngắn:

- Thì mua “cóc”!

Con Tí Hoa làm tôi ôm bụng cười bò:

- Mày ngốc qua! “Cóc” tức là “cóc” lên đầu gối mày ấy, chứ đâu phải là “cóc ồi”! Tại mày ham ăn quá nên mày nghe “cóc” thành “cóc”!

Nghe tôi chọc quê, Tí Hoa đỏ bừng mặt. Nó giả bộ cầm cú nhật sỏi.

Tôi chơi thua xiêng liêng. Con Tí Hoa cóc tôi muốn sỏi...đầu gối. Một lát, tôi phát khùng tuyên bố:

- Bây giờ chơi kiểu khác! Người thắng sẽ bị “cóc”! Tao với mày ráng chơi xem ai thua!

Thấy tôi giở giọng ngang phè, Tí Hoa định mở miệng phản đối nhưng vừa ngược lên thấy bộ mặt đỏ gay của tôi, nó sợ hãi nín thinh.

Nhờ “luật lệ” mới, tôi nhanh chóng chuyển bại thành thắng. Cứ sau mỗi ván...thua, tôi hằm hè bậm môi cóc con Tí Hoa rõ mạnh. Chơi chừng năm ván, thấy Tí Hoa nước mắt nước mũi tèm lem, biết rằng đã trả được “thù”, tôi hả hê phán:

- Thôi, nghỉ! Tao phải chạy về nhà đi tiểu!

Con Tí Hoa ngu ơi là ngu! Tôi giờ đủ trò lấu cá với nó mà nó vẫn thích chơi với tôi. Nó lại hay nghe lời tôi. Mới đây, tôi bảo:

- Mày để tóc tèm xấu hoắc! Trông cứ y cái thằng!

Nó không nói gì. Nhưng một tháng sau, tôi thấy tóc nó dài ra.

Hết tóc, tới tai. Tôi dòm tai nó, phán:

- Mày kiếm đôi bông đeo vào, chứ ai lại xỏ cọng chiếu!

Mấy ngày sau, cọng chiếu trên tai Tí Hoa biến mất, thay vào đó là đôi bông bằng nhựa, thứ trang sức rẻ tiền mà những người bán dạo thường bày lênh khênh trước các cổng trường.

Những ngày cuối năm, mẹ tôi may cho anh em tôi mỗi đứa một chiếc áo màu đỏ điểm chấm trắng để mặc Tết. Thừa lúc mẹ đi vắng, tôi lên lấy ra mặc và chạy đi khoe với Tí Hoa:

- Áo Tết của tao đây!

Tí Hoa sờ tay lên áo tôi, trầm trồ:

- Đẹp quá!

Rồi nó bước lui ra vài bước, nghiêng đầu ngắm nghía:

- Trông giống hết cánh bướm!

Nghe nó tặc lưỡi xuýt xoa, tôi khoái chí nheo mắt:

- Mà nói mẹ mà may cho một cái áo giống như vậy đi! Tết tao qua rủ mà đi chơi, như vậy sẽ có hai con bướm!

Trước đề nghị hấp dẫn của tôi, mắt Tí Hoa sáng rực lên. Nhưng thoáng một cái, nó bỗng sụp mắt xuống, vẻ buồn rầu. Tôi nghĩ bụng: chắc nó không dám hỏi xin mẹ nó, sợ ăn đòn!

Nhưng tôi đã làm. Hai ngày sau, Tí Hoa ôm một xấp vải mới chạy sang tìm tôi, mặt mày hớn hờ:

- Mẹ mua vải cho em rồi nè!

Tôi nhú mày:

- Sao mẹ mà mua vải màu vàng?

- Ngoài chợ hết vải đỏ rồi!

- Vậy cũng được! - Tôi háng giọng - Tao là bướm đỏ, còn mày sẽ là bướm vàng!

Từ bữa đó, tôi nôn nóng chờ đến Tết để rủ con Tí Hoa đi chơi.

Nhưng suốt buổi sáng mông mốt, tôi chẳng thấy nó đâu. Tôi mặc chiếc áo mới đi ra đi vào, ngóng nó dài cả cổ. Đây là lần đầu tiên Tí Hoa “dám” làm trái lời tôi.

Đầu giờ chiều, mặt hầm hầm, tôi chạy sang nhà nó. Tôi bắt gặp Tí Hoa đang ngồi gọt khoai dưới bếp.

- Sáng nay mà hẹn đi chơi với tao sao giờ này mà còn ngồi đây? - Tôi hỏi, giọng giận dữ.

Rồi chợt nhận thấy Tí Hoa vẫn mặc chiếc áo thường ngày, tôi tròn xoe mắt:

- Chiếc áo mới của mày đâu rồi?

Con Tí Hoa chưa kịp trả lời tôi thì thằng Tí Sún đã trả lời thay. Nó từ ngoài sân đi vào, tay cầm dây pháo chuột, trên người khoác chiếc áo vàng hoa cải, chiếc áo lẽ ra được may cho chị nó.

Tôi chớp mắt, hơi sững người một chút, rồi không nói không rằng, tôi quay lưng chạy thẳng về nhà, sau lưng còn nghe tiếng con Tí Hoa thảng thốt vọng theo “Anh đừng giận em! Anh đừng giận...”.

Không, tôi đâu có giận gì Tí Hoa. Tôi chỉ chạy về nhà để “đi tiểu” thôi. Lát sau, tôi lại chạy qua, lần này chiếc áo đỏ chàm trắng trên người đã biến mất.

Tí Hoa phát hiện ra điều đó ngay. Tôi vừa ló đầu vào, nó đã sững sốt kêu lên:

- Chiếc áo mới của anh đâu rồi?

Nó hỏi tôi giống hệt cái câu tôi mới vừa hỏi nó, ngô ghê! Tôi cười hì hì:

- Mà y không làm bướm thì tao cũng cóc thèm làm bướm nữa! Bây giờ tao với mày chạy ra chợ xem người ta thì kéo co đi!